

han ved sit offentlige Arbejde havde haft rig Lejlighed til at stifte Bekendtskab med en hel Del af de Mennesker, hvis Kaar han omtalte. Det viste nemlig, at han i alt Fald ikke har været i Stand til at drage nogen væsentlig Lære af det, han har set, for saa kunde han ikke udtale sig, som han gjorde.

Han hævdede det Princip, at Selvforsørgelse skulde være det normale i Samfundet. Det Princip vil jeg hævde sammen med ham, og det hævder i det hele Socialdemokratiet, og naar vi arbejde for at gøre det muligt, at Selvforsørgelse kan blive det normale, er det netop, fordi vi se, at det vil være til ubodelig Skade for Samfundet, om en overvejende Del af dets Medlemmer skulde være nødt til at lade sig forsørge af Samfundet. Det ærede Medlem har nemlig Ret i, at Samfundet saa ikke kunde bestaa, og at dersom Samfundet skal bestaa, skal det være grundlagt paa Borgernes Virksomhed og Virkelyst. Men da det ærede Medlem saa videre skulde udvikle, hvorledes han mente, at et saadant Forhold kunde komme til Veje, viste det sig, hvor ringe Forstaaelse han har af de sociale Forhold. Samtidig med at han hævdede det gode i dette Princip, beklagede han sig over, at de faglige Organisationer ved at indføre Minimums-Dagløn havde bevirket, at de ældre og de mindre dygtige blev skubbende ud, ikke kunde beholde Arbejdet. Han slog de faglige Organisationer sammen med Socialdemokratiet, hvad jeg i og for sig ikke har noget imod, men Forholdet er i Virkeligheden, at der ikke kræves nogen som helst politisk Meningstilkendegivelse af de Folk, som blive optagne i Fagforeningerne. De kunne lige saa godt være Højremænd eller Venstremænd som Socialdemokrater. Naar blot de opfyldte deres Pligter indenfor Fagforeningen, betragtes de som gode Fagfæller og nyde de samme Rettigheder som de, der ere Socialdemokrater. Det er imidlertid rigtigt, at Flertallet af Medlemmerne i Fagforeningerne er Socialdemokrater, og det vil være ret vanskeligt i det hele at adskille den politiske og faglige Arbejderbevægelse fra hinanden, fordi de arbejde Haand i Haand og i god Forstaaelse med hinanden.

Men altsaa det, det ærede Medlem bebrejdede de faglige Organisationer, var, at de ved at indføre Minimumsdagløn havde bevirket, at de ældre, de mindre dygtige, blev skubbende ud, ikke kunde beholde Arbejdet. Min Partifælle, det ærede Medlem fra Præstø (Stauning), gjorde straks opmærksom paa, at det ærede Medlem ikke

kendte noget til det, han omtalte, idet de fleste faglige Organisationer netop have aabnet Adgang til, at ældre Medlemmer kunne faa Lov til at arbejde under den normale Minimumsbetaling, men at det naturligvis vil være saaledes, at hvor der er indført en Minimumsbetaling, vil det være de mindre dygtige, der skubbes ud fra Faget. Ja, det er selvsagt. Men er dette da til Skade for Faget eller for Fagets Dygtighed? Nej, tværtimod. At de dygtigste Arbejdere blive ved Faget, er til større Gavn, end hvis det var saaledes, at man kunde beholde de mindre dygtige, give dem en Løn i Forhold til, hvad de kunde præstere, eller noget mindre og af den Grund mange Gange foretrak at have mindre dygtige Folk i Faget end nu, hvor man fortrinsvis søger de dygtige Arbejdere. Enhver, som kender lidt til de faglige Forhold, vil forstaa, at dersom Faget skal være i Stand til at hævde sin Dygtighed, gælder det om, at det er de dygtigste Arbejdere, de, som bedst ere i Stand til at udføre den Gerning, de have paataget sig, som blive ved Faget. Og jeg kan heller ikke se, at det samfundsmæssigt set vilde være nogen Fordel, om det var de dygtigste, der kom til at gaa arbejdsløse, der maatte nøjes med, at lade sig forsørge af Samfundet, fordi de ikke kunde faa Lov til at gøre deres Evner og Kræfter indbringende, og det saa blev de mindre duelige, der blev beskæftigede. Det ærede Medlem beklagede, at Fagforeningerne havde indført Minimumslønnen, som i øvrigt vil være nødvendig, naar det skal lykkes at hæve Livsniveauet for den arbejdende Klasse, men denne Beklagelse har altsaa ikke meget paa sig.

Saa talte det ærede Medlem om, at det var en farlig Sæd, Socialdemokratiet havde udsaaet, og han betegnede denne Sæd som værende af den Beskaffenhed, at vi havde sagt til Ungdommen, at de blot skulde kræve. Det ærede Medlem kender lidet til, hvad det er, der af Socialdemokratiet og de faglige Organisationer indprentes Ungdommen, dersom han tror, at det er den eneste Lære, Ungdommen faar. Nej, det, vi indprente Ungdommen, er, at den vel har Rettigheder, men ogsaa Pligter, og for at kunne kræve sin Ret gælder det at opfylde sin Pligt. Og den Udvikling, der foregaar i den danske Arbejderstand i de senere Aar, viser tilstrækkelig tydeligt, at netop dette er indprentet den danske Ungdom og gaaet ind i den danske Arbejderstand. Der er sket en Udvikling baade paa det tekniske og det sociale Omraade, som